

ԲԱՆԱՍԵՂՆԱԿԱՆ**ԱՌԱՐՈՅ ԼՈՐՍԱՅ**

Ինծի այնպէս կը թըլի որ առաւօտն է մրթին
Ապարանքի մը բաց դուռն ուրիշ անցնիլն է դժուար,
Ո՛վ է մեր կեանքն անլիծեւ որ պատահոն իսկ սեւ հացին
Դառնանամ է փոխարէն երազներու անհամար:

Որովհետեւ յուսացիմք մանուկ անմեղ հասակէն
Որ գոնէ մէկ հեկաթ մ'իսկ կրնար ըլլալ ճամարիս.
Ա՛հ, Լոբիկները վաղուց ըսպանրած են արդէն,
Արիւնն անոնց պղծորած է աղբիւրները վընիս:

Բայց եւ կ'երթամ այս համբէն ամբապնդուած հոգիով,
Որովհետեւ իրիկուան ջղջիկներուն պէս նորէն
Հոգիւրն ինծի պիտի գան շուրջս անվերջ դառնալով...

Յուսալը ինձնք է արդեօք որ անցեալին ձայներէն
Ձայն մը քերես աւետ որ Արեգակն է արդար,
Ու համբոյրի մը նըման քաղցրացած է ամէն քառ...

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱՅ

ԱՌԱՐՈՅ ԼՈՐՍԱՅ

Եթէ միայն գիտնար վերջին երգ մը զրոյցի
Ուր հովերու շունչէն Եղեգ մը դողահար
Լինին վըրայ տեսներ մահուան լոյսին համար
Որ իրիկուան վիսակներուն մէջ կը յածի:

Անոր ըսէ՛ր այս լուռ կարօտը միջոցի
Հեղուկ ծիրէն անդին խորո՛ւնկ, աստեղալար,
Հովի մը ձայնը որ կանչէ՛ր, ու մի՛տս ըլլար
Ինքը հըպարտ առանձնօրէն ձիւն քախիծի:

Բայց միւսնոյն ծառերն են մո՛ւտ ու մեղմալաց
Ափունքին վրայ. միւսնոյն լիճը զմեռիսէ,
Սառ հայելի ուր տիւն սիրտն է արիւնած...

Ու ո՛րք անհուն հակասագրէն՝ լո՛ւռ կը դիտէ
Սուրբն շունչին սարսուռն եղեգ մը լընասէր,
Եւ հուսկօրէն կ'երգէ, բայց ինքը չի՛ լըսեր...

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱՅ